

## Παναγιώτης Μαυροειδής\*



### Για την ANΤΑΡΣΥΑ και την πολιτική της φυσιογνωμία. Προϋποθέσεις ανάτασης της επαναστατικής αριστεράς

Άραγε υπάρχουν **δυνατότητες** και ποιες για την **αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά** στη νέα μετα-ΣΥΡΙΖΑ περίοδο, με τη ΝΔ στην κυβέρνηση, τη διάχυτη απογοήτευση στον ευρύτερο αριστερό κόσμο και την όλο και πιο έκδηλη κόπωση του λαϊκού παράγοντα;

Οφείλουμε να μείνουμε μακριά από μονότονες κοινοτοπίες και κενολογίες που ανά πάσα στιγμή μιλούν για «χαμένες ευκαιρίες» ή «τρένα που περνούν και τα κοιτάμε». Διότι, συνήθως η διάγνωση αυτών των «ευκαιριών» συνοδευόταν και από βιασύνες για ασυλλόγιστες πολιτικές επιλογές χωρίς αρχές.

Παρόλα αυτά, το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, έχει την άποψη πως η απάντηση στο ερώτημα, είναι **θετική**. Υπάρχουν σημαντικές δυνατότητες, που δεν τις επικαλούμαστε παρηγορητικά, αλλά κυρίως τις προσεγγίζουμε δημιουργικά με τη λογική της αναζήτησης των **πολιτικών προϋποθέσεων** να εκδηλωθούν και αναπτυχθούν σε ανατρεπτική πολιτική κατεύθυνση, βασιζόμενοι σε μια όσο γίνεται ακριβή ανάλυση του κοινωνικού και πολιτικού συσχετισμού.

**Ερώτημα πρώτο:** Ο αντίπαλος πόλος, ο αστικός καπιταλιστικός κόσμος, σε Ελλάδα, Ευρώπη και όλο τον κόσμο, έχει άραγε ξεμπερδέψει με τα δαιμόνια των κρίσεων του και βαδίζει ακλόνητος, επιβεβαιώνοντας τον Frederic Jameson ότι «Είναι ευκολότερο να φανταστούμε το τέλος του κόσμου παρά το τέλος του καπιταλισμού», ή μήπως, ο τελευταίος οδηγείται από κρίση σε κρίση, χωρίς καμπές και ανατάξεις και οσονούπω θα καταρρεύσει από μόνος του; Είναι αλήθεια ότι η απαισιόδοξη πλευρά αρνείται να εντοπίσει τις άλυτες, εγγενείς αντιθέσεις και αντιφάσεις του σύγχρονου καπιταλισμού, που οξύνονται διαρκώς και αναπτύσσουν τα κρισιακά του φαινόμενα και αδιέξοδα, σε διαφορετικές «πίστες» της αιματηρής κοινωνικά ανάπτυξης και προόδου του. Είναι ωστόσο επίσης προφανές ότι η δεύτερη προσέγγιση δεν είναι και ο καλύτερος οδηγός σκέψης για τους κομμουνιστές που επιλέγουν να αρνούνται το «τέλος της ιστορίας».

Το **κεντρικό σημείο** που πρέπει να γίνει αντικείμενο προβληματισμού είναι ότι ο καπιταλισμός και τα πολιτικά του συστήματα ανά τον κόσμο, βρίσκουν δρόμους να **απαντούν** με όλο και πιο **αντιδραστικό τρόπο** στην κρίση

τους. «Επιλύοντάς» την ή, πιο σωστά, μετασηματίζοντάς την και μεταφέροντάς την σε ένα όλο και πιο δυστοπικό πεδίο, με βαθύτερη συντριβή της εργατικής τάξης και άλλων λαϊκών στρωμάτων, με την απειλή καταστροφής του κοινωνικού πολιτισμού και του ίδιου του πλανήτη. Αυτή ακριβώς η δυνατότητά τους, φανερώνει τη **«δική» μας κρίση**, την κρίση εργατικής αντικαπιταλιστικής απάντησης και κομμουνιστικής εναλλακτικής. Με τον Τραμπ στις ΗΠΑ, τους ακροδεξιούς νεοφιλελεύθερους Μπολσονάρου και Μόντι σε Βραζιλία και Ινδία, αλλά και την ακροδεξιά (πολλών παραλλαγών) σε ισχυρή θέση σε σημαντικές καπιταλιστικές χώρες όπως η Γαλλία, η Γερμανία, η Μεγάλη Βρετανία και η Ιταλία, η μεγάλη εικόνα προβάλλει ανάγλυφη. Βεβαίως πίσω της υπάρχουν οι εικόνες των αντιστάσεων και αγώνων, αλλά το έλλειμμα στρατηγικής απάντησης στο σύγχρονο καθολικό καπιταλισμό, όντας κραυγαλέο, «δίνει χώρο», για διαρκείς αστικές αντεπαναστάσεις προς τα πίσω, αλλά και για μια αίσθηση συχνά όχι ακριβώς ταξικής διαπάλης, αλλά «μονόπλευρου ανηλεούς ταξικού πολέμου» της αστικής τάξης, όπως συχνά το περιγράφει ο Diego Fusaro.

Αντιλαμβανόμαστε έντονα αυτή την πλευρά ως **θετική πρόκληση** και όχι ως έκφραση απογοήτευσης. Για να δούμε την πραγματικότητα και την ανάγκη να τεθεί επί τάπητος το ζήτημα μιας σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής, συγκροτημένης με τα υλικά της εργατικής και ευρύτερης κοινωνικής χειραφέτησης και με όρους ανατροπής του σύγχρονου ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Αυτή η διάσταση, βάζει πολλά «δια ταύτα» για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ συνολικά και τα ρεύματά της, για τις θεωρητικές και πολιτικές πρωτοβουλίες που πρέπει να πάρουν.

**Ερώτημα δεύτερο:** Θα δώσει άραγε ο **Κόρμπιν** και το Κόμμα των Εργατικών στη Μεγάλη Βρετανία την απάντηση, είτε στην αδυναμία του βασικού κορμού της αστικής τάξης της χώρας για παραμονή στην ΕΕ, είτε στην επιλογή άλλων τμημάτων της για ένα «σκληρό» αστικό, εθνικιστικό, φιλοαμερικάνικο Brexit; Ποιο είναι άραγε το καθήκον της αντικαπιταλιστικής αριστεράς εκεί; Να τα δώσει όλα για μια **κυβέρνηση των Εργατικών**, επειδή έχουν στο πρόγραμμά τους και θετικές κοινωνικές μεταρρυθμίσεις και παρά το γεγονός ότι θέτουν ως πρώτο στόχο του την «στήριξη των επιχειρήσεων», την αύξηση των δαπανών για το ΝΑΤΟ και την παραμονή στην ΕΕ; Το ίδιο ερώτημα βάζουν άλλοι για το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Σάντσεθ στην Ισπανία.

Και τι αναλογίες θα είχε αυτή η στάση στα «καθ' ημάς» στην Ελλάδα; «Ότι έγινε έγινε» μήπως με το ΣΥΡΙΖΑ ως μνημονιακή κυβερνητική θητεία και απλά τώρα ελπίζουν ορισμένοι να διευρύνει τις γραμμές της αντιπολίτευσης στην κυβέρνηση της ΝΔ στο πλαίσιο ενός «αντιδεξιού μετώπου»; Η εικόνα ενός Τσακαλώτου στις απεργιακές συγκεντρώσεις των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, μοιάζει να προκαλεί... Αν ρητά ή υπόρρητα δυνάμεις της αριστεράς -δυστυχώς και εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με κλασικό αλλά όχι μοναδικό παράδειγμα το ΣΕΚ- πάνε σε τέτοια κατεύθυνση, υπάρχει τεράστιο θέμα και θα είναι μια εντελώς λαθεμένη επιλογή που πρέπει να ηττηθεί πολιτικά.

Δεν πρόκειται απλά για κάποιο ερώτημα «τακτικής», όπως συνήθως κρύβεται εν μέσω εύηχων αναφορών σε ένα (ψευδεπίγραφο) «ενιαίο μέτωπο» ή και (δήθεν Γκραμισιανής εκδοχής) «διεκδίκησης ηγεμονίας». Πρόκειται για παραδοχή ήττας, ότι δηλαδή δεν γίνεται αντικαπιταλιστική ανατροπή, ότι δεν μπορούμε να πάμε με τον

επαναστατικό δρόμο, ότι ο κομμουνισμός είναι πια υπόθεση του μακρινού μέλλοντος κι έτσι να περιοριστούμε σε μικρές, καθημερινές μάχες για «ό,τι σταματήσουμε» και σε συμμαχία με φορείς του ρεφορμισμού και της αστικής διαχείρισης για να παραμένουμε (έστω και κομπάρσοι) στο πολιτικό προσκήνιο. Η **εξάρτηση και τελικά υποταγή στον «δημοκρατικό» πόλο του αστικού διπολισμού**, έχει αποτελέσει ιστορικά καθοριστικό παράγοντα ενσωμάτωσης και αφοπλισμού της αριστεράς. Από την ουρά της ΕΔΑ στην Ένωση Κέντρου τη δεκαετία του 60, την Εθνική Αντιδικτατορική Δημοκρατική Ενότητα του ΚΚΕ-εσωτερικού, ως το «άθροισμα των δημοκρατικών δυνάμεων» του ΚΚΕ και του αλήστου μνήμης συνθήματος «ΠΑΣΟΚ χωρίς αυταπάτες» πλειάδας ομάδων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς την ίδια περίοδο, πρόκειται για μια ολόκληρη πολιτική πορεία στην οποία η αριστερά, ως αριστερά της εργατικής αντικαθεστωτικής πολιτικής και της κομμουνιστικής προοπτικής, ξεδοντιάστηκε πολιτικά και απαξιώθηκε πολυποίκιλια.

Σχεδόν τριάντα (30) χρόνια μετά την πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», έχουμε τη διάψευση των ελπίδων και την χρεωκοπία της στρατηγικής της «υπαρκτής αριστεράς» από τη Βραζιλία και τη «ροζ παλίρροια» της Λατινικής Αμερικής ως το ΣΥΡΙΖΑ, τους *rodemos* και γενικά την «**κυβερνώσα» Ευρωπαϊκή αριστερά**.

Κατά τη γνώμη μας η **υπέρβαση αυτής της αρνητικής παράδοσης**, είναι **όρος της ανάτασης** της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς στη νέα περίοδο.

**Ερώτημα τρίτο:** Έχουμε άραγε μπροστά μας απλά το καθήκον της ανάπτυξης και έντασης των αγώνων με μεγαλύτερο πείσμα, μιας και από άποψη πολιτικής κατεύθυνσης «πάμε καλά» και δεν «υπάρχει καμία ήττα ή υποχώρηση»; Εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αυτό είναι η μόνιμη επωδός των αναλύσεων του ΣΕΚ (και εσχάτως σε ένα κρεσέντο καιροσκοπισμού και της ΑΡΙΣ). Ή μήπως, αντίθετα, όλα είναι μαύρα και κατάμαυρα και συνεπώς, «μιας και αποτύχαμε», καλύτερα να τα διαλύσουμε όλα τα υπάρχοντα πολιτικά σχήματα (και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ακόμη όπως στην ουσία ψιθυρίζει η Μετάβαση), για να βρεθούμε ίσως σε μια «νέα συνάντηση», αυτή τη φορά όχι στο «κατώτερο κοινό σημείο» κάποιου ρεφορμιστικού ρεύματος που ως αερόστατο θα μας σήκωνε να μας βάλει στο «κέντρο της πολιτικής ζωής» (και εντός της Βουλής...), αλλά στο απόλυτο μηδέν και στο πουθενά, μιας και «ηττήθηκαν όλα τα πολιτικά σχέδια»;

**Ως ΝΑΡ** για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση απορρίπτουμε κατηγορηματικά αυτό το αλληλοσυμπληρούμενο δίπολο απαντήσεων, ως ασύμβατο με την ανάγκη ανασυγκρότησης και **ανάτασης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς** και της αναγκαίας συμβολής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε αυτό το στόχο. Αντίθετα, επιχειρούμε να προσδιορίζουμε πολιτικά **όψεις** και **αιτίες** της σημερινής ήττας και υποχώρησης της αριστεράς και του κινήματος στην Ελλάδα. Ο πρώτος στόχος είναι να εντοπιστούν οι **προϋποθέσεις** για να μη μετατραπεί σε στρατηγική ήττα. Αλλά και, η δεύτερη και σημαντική πλευρά, προσεγγίζουμε το ζήτημα με έγνοια στο πως, σκύβοντας στις αιτίες και τα χαρακτηριστικά αυτής της υποχώρησης, να αντληθεί πολύτιμη εμπειρία και γνώση που να δώσουν υλικό και **ώθηση για τις δυνατότητες μιας αριστερής αντεπίθεσης** με όρους εργατικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής και κομμουνιστικής προοπτικής.

Στο πλαίσιο αυτό, γίνονται βασικές επισημάνσεις:

Υπάρχει ήττα μιας ορισμένης και πολύ συγκεκριμένης πολιτικής στρατηγικής που παρουσιάστηκε **ως δρόμος της αριστεράς** και της λαϊκής νίκης. Αναφερόμαστε όχι μόνο στο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά συνολικά στο ρεύμα της κυβερνώσας, «υπαρκτής» αριστεράς, από το ΡΤ του Λούλα και τους podemos, έως τη συμμαχία Αφρικανικού Κογκρέσου-ΚΚ Νότιας Αφρικής και την die Linke στη Γερμανία. Δεν απέτυχαν γενικά (αντιθέτως...), αλλά **απέτυχαν ως δρόμοι της αριστεράς προς την εξουσία** και σε ότι αφορά την εφαρμογή μιας πολιτικής προς όφελος των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων. Δεν πρόκειται για μια «έντιμη ήττα παρά τις καλές προθέσεις», αλλά για μια σταδιακή μετατόπιση και τελικά μετασχηματισμό τους σε λεγόμενες «κεντροαριστερές» αστικές πολιτικές δυνάμεις διαχείρισης του καπιταλισμού. Ειδικά όπου κυβέρνησαν και **διαμέσου ακριβώς της διακυβέρνησης** και της διαχείρισης της αστικής πολιτικής και αστικού κράτους, ο ξέπνοος ρεφορμισμός, σύντομα έδωσε τη θέση του στον αστικό σοσιαλ-φιλελευθερισμό. Το κοινωνικό και πολιτικό υπόδειγμα ήταν συγκεκριμένο και αποδείχθηκε αυταπάτη: Φιλολαϊκή παρέμβαση μέσω της διανομής και με βασικό μοχλό την κυβέρνηση, με απείραχτη την καπιταλιστική παραγωγή και χωρίς αμφισβήτηση τόσο της συνέχειας και συνολικής λειτουργίας του κράτους, όσο και των δεσμεύσεων ένταξης στο διεθνές καπιταλιστικό πλαίσιο (ΕΕ, ΔΝΤ κλπ)

Μαζί όμως με αυτή τη στρατηγική σαφώς και **κατέρρευσε και ηττήθηκε σαφώς και η επιλογή συμπίεσης ή και ανοιχτής ένταξης** (πάντα στο όνομα ενός κατά το δοκούν κατανοημένου «ενιαίου μετώπου»), από μεριάς δυνάμεων που μιλούσαν στο όνομα της επανάστασης. Στα καθ' ημάς, μιλάμε για τις οργανώσεις ΚΟΕ, ΔΕΑ, Δίκτυο, Ανασύνταξη και άλλες. Όχι μόνο δεν «επέδρασαν» στη γραμμή των «μαζικών ρεφορμιστικών ρευμάτων» όπως στόχευαν, αλλά, αντίθετα, τμήματά τους απορροφήθηκαν πλήρως από αυτά και γενικά αδυνάτισαν πολιτικά.

Η αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ και της περί τον ΣΥΡΙΖΑ εκδοχής του «ενιαίου μετώπου», δεν αποτελεί ωστόσο μόνο πεδίο θεωρητικού διαλόγου μεταξύ της μιας ή της άλλης δύναμης. Αυτή η αποτυχία (επαναλαμβάνουμε: ως δρόμων για την αριστερά και την υπέρβαση/ανατροπή του καπιταλισμού), είχε επώδυνα κοινωνικά και πολιτικά αποτελέσματα. **Δεν έχασε μόνο η «υπόθεση της αριστεράς» γενικά, ώστε να συζητούν ασυννέφιαστα τα «αριστεροχώρια».** Την ήττα αυτών των γελοιογραφιών αριστερής πολιτικής, τραγικών αυταπατών ή/και σκόπιμων συσκοτίσεων, **την έφαγε στο κεφάλι ο ελληνικός λαός.** Αφενός με τα βαριά **«αριστερά» μνημόνια** που χειροτέρευσαν τη θέση των λαϊκών στρωμάτων, αφετέρου και πολιτικά διότι έφεραν στην εξουσία ένα Μητσοτάκη (και τη ΝΔ) με «μεγάλη γλώσσα» και τέτοιους **βαθμούς ελευθερίας** στην εφαρμογή μιας ακρο-νεοφιλελεύθερης πολιτικής, που δε μπορούσε να φανταστεί ποτέ ο πατέρας του.

Επομένως, **το πρόβλημα της στάσης απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ**, δεν είναι θεωρητικό ζήτημα και μάλιστα παρελθούσης στιγμής, αλλά υπάρχει ανάγκη να τεθεί στη **δημόσια πολιτική συζήτηση** από μεριάς ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με ρητό στόχο την ήττα της πολιτικής του και του ρόλου του ως βασικού πυλώνα του νέου αστικού διπολισμού. Σε αντίθετη περίπτωση και με προβληματικές τοποθετήσεις υπέρ κάποιου «αντιδεξιού μετώπου και με ενιαίο μέτωπο με τη βάση του ΣΥΡΙΖΑ», ανακυκλώνεται η ίδια γνωστή παλιατζούρα της χρεωκοπημένης αριστεράς όλων

των εκδοχών: Δυναμώνει η κοινωνική δυσαρέσκεια από το κυβερνών αστικό κόμμα, αναπτύσσονται σημαντικοί αγώνες εναντίον της πολιτικής του με σημαντική συμβολή της αριστεράς αλλά και παράλληλη ηγεμονία του αντιπολιτευόμενου πόλου, έως ότου γίνουν και πάλι εκλογές και η δυσαρέσκεια και ελπίδες εγκλωβιστούν σε αυτόν. Σαν χιλιοπαιγμένη ελληνική ταινία...

**Άλλα πράγματα πρέπει να κάνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και γενικά η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά.** Αυτά δεν μπορούν να περιορίζονται μόνο σε μια τυπική οργανωτική «περιφρούρησή» τους, ούτε σε μια μονότονη πολιτική αποκάλυψη για το ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ. Αντίθετα, πρέπει να διεκδικηθεί η **διαμόρφωση ανεξάρτητου κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος**, διακριτού από τον αστικό διπολισμό, **με μαζικούς όρους** πολυποίκιλης κοινωνικής και πολιτικής, πολιτισμικής πρακτικής, **«από πάνω έως κάτω»**. Αυτό έχει πολλά «δια ταύτα» στο εργατικό κίνημα, στους αγώνες της νεολαίας, στις διεκδικήσεις σε πολιτικά μέτωπα όπως τα ζητήματα της παιδείας, της υγείας, του περιβάλλοντος, του εθνικισμού, της διαπάλης για τις ΑΟΖ.

Ανάγκη της εποχής είναι ένα περιεχόμενο και **προγράμματα πάλης** που να εκφράζουν με συνέπεια τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα σε όλα τα πεδία και να έρχονται σε αντίθεση με τις κεντρικές ορίζουσες της αστικής πολιτικής (πρόγραμμα επιτροπείας έως το 2060, ανταγωνιστικότητα, “εθνική στρατηγική και ένταξη στους διεθνείς οργανισμούς κλπ) **σε σύνδεση με το γενικότερο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα στόχων**. Η στήριξη μιας τέτοιας κατεύθυνσης υπερβαίνει τις λογικές του «να μην χάσουμε τα λίγα που έχουμε», δεν «μασάει» τις ευθύνες των κυβερνήσεων του ΣΥΡΙΖΑ και έρχεται σε ρήξη με την πολιτική λογική του, και επιδιώκει να την «πετάει έξω από τους αγώνες». Αυτός είναι και ο δρόμος για ουσιαστική μετατόπιση κόσμου που είχε εναποθέσει ελπίδες στο ΣΥΡΙΖΑ. Αντίθετα, οι λογικές «δεν κουνάμε το δάχτυλο στον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ» στο όνομα του να «μην ξύνουμε πληγές» του χθες και της οικοδόμησης «αντιδεξιού μετώπου», είναι εξαιρετικά προβληματικές. Τελικά, για να μπορέσουν να υπηρετηθούν, οδηγούνται στο να στηρίζουν ανεπαρκή πολιτικά περιεχόμενα και τυπικές μορφές δράσης, σε αποδεκτό πλαίσιο και τελικά στα όριά της πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Αναπαράγουν την ρεφορμιστική ηγεμονία στην αριστερά και το ευρύτερο λαϊκό κίνημα και οδηγούν σε μια κλασική ανακύκλωση του αστικού διπολισμού ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ.

Θεωρούμε ατεκμηρίωτη την κριτική ότι αυτή η πολιτική κατεύθυνση της αντιπαράθεσης με τον αστικό διπολισμό, είναι δήθεν «αντιενωτική». Η οικοδόμηση ενός ισχυρού ανεξάρτητου κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος «από πάνω έως κάτω», είναι όρος για μια πραγματική πλατιά πολιτική αγωνιστική ταξική ενότητα (ενιαίου εργατικού μετώπου) προς τις πολυποίκιλές ρεφορμιστικές δυνάμεις και ρεύματα. Διαφορετικά, δεν θα ήμασταν παρά θλιβεροί γυρολόγοι συγκεντρώσεων καθεστωτικών δυνάμεων και υποταγμένου συνδικαλισμού, που μαζεύουμε λίγες δεκάδες και τρέχουμε από δω και από κει, πιστεύοντας ότι «παρεμβαίνουμε».

Οι μορφές οικοδόμησης του τρίτου πόλου στην αριστερά, φυσικά και δεν ταυτίζονται μηχανιστικά στα πεδία δράσης. Ωστόσο η **πολιτική ανεξαρτησία και από τους δύο πυλώνες του αστικού διπολισμού**, είναι πάντα βασικό ζητούμενο, όπως και η εμπλοκή ευρύτερου αγωνιστικού δυναμικού.

Η συζήτηση για τον απολογισμό της προηγούμενης περιόδου, αφορά όμως και άμεσα και την ίδια την ANΤΑΡΣΥΑ. Θα ήταν υπερφίαλο να αναρωτηθούμε γιατί η ANΤΑΡΣΥΑ δεν μπόρεσε να αποτρέψει αυτή την ήττα. Δεν είχε αυτή τη δυνατότητα. Ωστόσο, πρέπει να συζητηθεί γιατί δεν κατάφερε στοιχειωδώς να κλονίσει την ηγεμονία των αντιλήψεων και των δυνάμεων που όρισαν και προδιέγραψαν αυτή την ήττα. Αλλά και γιατί, όχι μόνο δεν κέρδισε από την αποτυχία τους έστω περιορισμένα, αλλά υποχώρησε μαζί τους, δίνοντας μια εικόνα ότι κινείται παράλληλα. Έστω πιο αριστερά, τίμια και αγωνιστικά. Τα αρνητικά αποτελέσματα ευρωεκλογών και βουλευτικών εκλογών, φανερώνουν ανάγλυφα τα προβλήματα. Το ίδιο φυσικά ισχύει και για το ΚΚΕ, παρά το πολύ μεγαλύτερο μέγεθός του.

Δεν δικαιούμαστε να γινόμαστε άδικοι με τον αριστερό κόσμο και τον κόσμο γενικά, λέγοντας -αλά ΚΚΕ- ότι «δεν μας κατάλαβε», ούτε με τα μέλη της ANΤΑΡΣΥΑ θεωρώντας ότι δεν δούλεψαν με πείσμα και ένταση.

**Υπάρχουν πραγματικοί λόγοι για την αδύναμη θέση της ANΤΑΡΣΥΑ** και οφείλουμε να τους θέσουμε ανοιχτά.

**Πρώτα από όλα**, παρά κάποια σημαντικά βήματα και θαρραλέες τοποθετήσεις που κυριολεκτικά έσωσαν την τιμή της αριστεράς όπως για παράδειγμα στο Μακεδονικό, όπου ΚΚΕ και ΛΑΕ συναγωνίζονταν σε κορώνες κατά του ...αλυτρωτισμού των ακατανόμαστων γειτόνων, ενισχύοντας αντικειμενικά το εθνικιστικό ρεύμα, στη γενική περίπτωση **η ANΤΑΡΣΥΑ κάθε άλλο βάθυνε προγραμματικά** σε ότι αφορά μια εργατική αντικαπιταλιστική διεξοδό. Από μια ορισμένη άποψη, είχε και **σχετική υποχώρηση** και καταφυγή σε μια κυρίως συμβολική συνθηματολογία, με ταυτόχρονη προβολή άμεσων αιτημάτων (που ταιριάζουν περισσότερο σε αγωνιστικά συνδικάτα), μαζί και με μια αναντίρρητα αγωνιστική ασυμβίβαστη πρακτική. Ενδεικτικά αναφέρεται η σημαντική καθυστέρηση ενιαίων επεξεργασιών του μετώπου της ANΤΑΡΣΥΑ, σε θέματα όπως η διαμάχη για τις ΑΟΖ, η εξέλιξη της ελληνοτουρκικής διαμάχης, η νέα επιθετική τακτική της ελληνικής αστικής τάξης στην περιοχή, πάντα στο πλαίσιο της συμμαχίας θανάτου με ΗΠΑ, Ισραήλ, Αίγυπτο, το ενεργειακό και η οικολογική καταστροφή.

Ακόμη μεγαλύτερο είναι το έλλειμμα της ANΤΑΡΣΥΑ σε ότι αφορά την **στρατηγική ενόραση**. Και μόνο το γεγονός ότι αυτοπεριορίζεται ως κατά βάση «αντικαπιταλιστική» δύναμη, σε μια εποχή που από μεριάς του αστικού κόσμου ξεκάθαρα κυριαρχεί η στρατηγική, αποτελεί πρόβλημα. Σε εποχή αλληπάλληλων κοινωνικών αντεπαναστάσεων, ο ελληνικός αστισμός είναι παράλληλα έτοιμος να διεκδικήσει το μονοπώλιο κάθε έννοιας επανάστασης, ταυτίζοντάς την με τα δικά του συμφέροντα (πχ με αφορμή τα 200 χρόνια από το 1821). Η ανάταση της αριστεράς προϋποθέτει να μιλήσει με σύγχρονους όρους για κοινωνική επανάσταση ανατροπής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και για καθολική κομμουνιστική χειραφέτηση που θα απαντά στη ρίζα όλων των κοινωνικών ζητημάτων σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο.

Τέλος, μια τρίτη πλευρά στα καθ' ημάς, είναι ότι η σημερινή αδύναμη θέση της ANΤΑΡΣΥΑ καταγράφει και τις **ταλαντεύσεις με το ΣΥΡΙΖΑ** που είχαν οργανώσεις της (ή εντός οργανώσεών της) εξ αρχής. Οργανώσεις που αποχώρησαν είχαν σοβαρές ταλαντεύσεις και το πλήρωσε η ANΤΑΡΣΥΑ, αλλά προβληματικές είναι και οι

προσεγγίσεις ρευμάτων και οργανώσεων που σήμερα δρουν εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Έκφραση αυτών των ταλαντεύσεων ήταν και η στάση απέναντι και στις αριστερορεφορμιστικές διασπάσεις από το ΣΥΡΙΖΑ, οι οποίες από αυτές τις τάσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντιμετωπίστηκαν όχι πολιτικά, με αρχές και με τον αναγκαίο συνδυασμό αντιπαράθεσης και κοινής δράσης, αλλά εντελώς ευκαιριακά και κατά βάση με εκλογικούς όρους. Υποτίθεται πως θα ήταν το όχημα για να «διεμβολιστεί» η «βάση του ΣΥΡΙΖΑ». Είναι ενδεικτικό ότι η Μετάβαση θεωρώντας τη συνεργασία με τη ΛΑΕ, σχεδόν σαν τη μαγική λύση για την εκλογική επιτυχία (τραγική ειρωνεία!), δεν δίστασε να αποχωρήσει από την συντριπτική πλειοψηφία των αντικαπιταλιστικών κινήσεων σε Περιφέρειες και Δήμους, συγκροτώντας μάλιστα συχνά και ψηφοδέλτια μαζί με τη ΛΑΕ, που «γέρνουν» στη διαχείριση. Για να μη θυμίσουμε εκείνη την απόπειρα πραξικοπηματικής επιβολής γενικής εκλογικής συνεργασίας με τη ΛΑΕ, κυριολεκτικά στο παραπέντε των βουλευτικών εκλογών που επιχείρησαν από κοινού ΣΕΚ, Μετάβαση και ΑΡΙΣ...

Η συνειδητοποίηση αυτών των προβλημάτων, η θαρραλέα αυτοκριτική σε προωθητική κατεύθυνση, ο ανοιχτός δημοκρατικός διάλογος με πολιτικούς και συντροφικούς όρους στην πορεία προς την 5η Συνδιάσκεψη, με αναζωογόνηση των Επιτροπών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά και με ποικίλες πρωτοβουλίες συσπείρωσης και διαλόγου με το ευρύτερο δυναμικό και οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, αποτελούν το δρόμο για να μετασηματιστούν οι υπαρκτές δυνατότητες σε πραγματικότητα.

Ως ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση είμαστε υποχρεωμένοι αλλά και αποφασισμένοι να συμβάλλουμε σε αυτή την κατεύθυνση. Επιμένουμε να βλέπουμε την υπέρβαση δυσκολιών και αντιφάσεων, ακόμη και σοβαρών λαθών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σε **κατεύθυνση τρίτου πόλου στην αριστερά, αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής επαναστατικής στόχευσης**. Αυτή είναι η δική μας δέσμευση και το πολιτικό «όριο», αφήνοντας στην άκρη λογικές αναχωρητισμού και παραίτησης. Σε αυτή την προσπάθεια πιστεύουμε ότι οι αγωνιστές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα κρίνουν και θα καθορίσουν τους όρους ενός προωθητικού μετασηματισμού της.

**\*μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ και του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το κείμενο στηρίζεται σε τοποθέτηση στην πρόσφατη συνεδρίαση του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**

πηγή: narnet.gr